

Wim SMIT

Directeur van Wereld Missie Hulp

Dertien jaar lang was hij tijdens zijn werkuren zelden ‘meneer Smit’ of ‘Wim’. Bij het Belgische leger is iedere aalmoezenier immers een *padre*, of hij of zij nu gehuwd is of niet. Begin februari ruilde hij de krijgsmacht echter voor Wereld Missie Hulp, dat kledij inzamelt en zo projecten in het Zuiden steunt. „En ik had nog geen tijd om het leger te missen”, lacht Wim SMIT.

‘Werk waarin mijn christen-zijn geen rol speelt, is niets voor mij’

Jozefien VAN HUFFEL

Eigenlijk moet hij gewoon op de foto. Moraaltheoloog Wim SMIT maakt van het poseren echter een halve rondleiding door gebouw en werking van Wereld Missie Hulp, langs kleurrijke balen kleding en pas gepoetste rode containers. En hebben we de kapel al gezien? Hij wijst op de foto's aan de muur. Close-ups van diezelfde balen lijken samen net een mozaïek. Ongeveer zo hoopt de nieuwe directeur daad en spiritualiteit samen te brengen.

–U bent hier nu drie maanden. Dook u intussen al in uw eigen kleerkast?

Een keer, maar de vangst voor Wereld Missie Hulp was niet zo groot. Ik draag mijn kleren nu eenmaal lang. Wel merk ik dat mijn nieuwe baan de mensen rondom me bewust maakt: ze merken ineens de rode inzamelbakken op en ze denken na over waar ze hun afgedankte kleren precies deponeren. Dat doet mij dan weer beseffen dat we in onze communicatie meer moeten benadrukken waar we voor staan en welke meerwaarde we bieden. Wereld Missie Hulp heeft een mooi verhaal, maar we moeten het wel vertellen. Volgend jaar bestaan we dertig jaar, een gelegenheid om daarbij stil te staan.

–Hoe verliep uw parcours vóór u bij dat mooie verhaal terechtkwam?

Ik volgde eerst een regentaatsopleiding: Nederlands, geschiedenis en godsdienst. Aan het eind voelde ik liefde voor het onderwijs, maar ik was er niet klaar voor om dan al aan een carrière van 45 jaar te beginnen. Omdat ik van de drie vakken vooral bij godsdienst het gevoel had dat ik er nog te weinig van begreep om voor de klas te staan, trok ik naar Leuven om godstwetenschappen te studeren.

Tussendoor had ik er even genoeg van en werkte ik een jaar als ziekenhuispastor in het UZ Gasthuisberg. Ik keerde terug, studeerde in 2001 af in de moraaltheologie en begon datzelfde jaar als aalmoezenier. Er bestaan veel vooroordelen over het leger, maar het is een dankbare wereld waar je veel terugkrijgt voor je inzet. Na dertien jaar was ik echter toe aan iets nieuws.

–Wat draagt u mee uit uw tijd als ‘padre’?

De job brengt je in contact met allerlei soorten mensen, van jonge beroepsvrij-

Wim Smit: „Wereld Missie Hulp heeft een mooi verhaal, maar we moeten het wel vertellen.” © Frank Bahn Müller

willigers tot generaals. Je leert er van het ene moment op het andere schakelen tussen registers en dat is nu een sterk punt.

De jongste jaren viel me de groeiende openheid voor het geloofsverhaal op. Als *padre* moet je nauwelijks vragen stellen, je wordt bevraagd, het vaakst gewoon tussen pot en pint. Soms duwen gesprekspartners je ook in de verdediging, maar dat is niet zo erg. Op dat moment krijg je de kans om te nuanceren en te verdiepen.

„De *padre* wordt soms in de verdediging geduwd. Net dan kun je verdiepen”

Los daarvan heb ik fantastische herinneringen aan de zendingen in het buitenland. In Kosovo trok ik met de troepen in een jeep de bergen in en zag ik de gezichten achter de armoede. Misschien ligt mijn keuze voor Wereld Missie Hulp wel in het verlengde van die ervaringen. Toen ik jong was, droomde ik er net als velen

van om iets in de derde wereld te doen. Vandaag lijken de jongeren me iets stoutmoediger, maar ik zocht nooit echt naar een manier om mijn droom in de praktijk om te zetten. Nu kan ik echter wel iets doen voor mensen die anders nooit mijn pad zouden kruisen.

–Is het belangrijk voor u dat u werkt voor een organisatie met christelijke wortels?

Met een diploma in de theologie zijn de keuzes uiteraard beperkt, maar ik zie me toch al geen beroep uitoefenen waarin mijn christen-zijn geen rol speelt. Een tijd geleden gaf ik les aan een hogeschool en ik dacht er vorig jaar aan om daar een vaste betrekking te zoeken, maar ook die baan zou ik als geëngageerde christen hebben bekeken. Ik zou bij jongeren getuigen over de waarde van het christelijke verhaal, ondanks de zwarte bladzijden.

Er is een verschil tussen het – soms fallende – mensenwerk van de Kerk en haar wortels. Met die laatste wil ik bezig zijn en dat kan ook bij Wereld Missie Hulp een meerwaarde zijn. Dit jaar kijken we tijdens de inhoudelijke conferenties

vooral naar waar we vandaan komen en naartoe willen.

Mensen spreken me bijvoorbeeld aan over de ‘missie’ in onze naam. Ze vinden het ouderwets en raden me aan het snel te dumpen. Er zijn echter net zoveel mensen met een ‘missie’ voor het Zuiden als voorheen, jonge mensen met moed, kracht en *goesting*. Over die nieuwe missiologie moeten we nadenken.

–Tussendoor blogt u over de strijd tegen terreur en de invloed op de mensenrechten. Bent u van plan dat te blijven doen?

In 2013 stelde ik mijn doctoraat voor, nadat ik me voor de studiedienst van de aalmoezeniers in het onderwerp had verdiept. Ik was er zolang mee bezig en vind het zo belangrijk, dat ik er iets mee wil blijven doen. Overheid en inlichtingendiensten verklaren bijvoorbeeld ongenuanceerd dat ze de privacy dan wel schenden, maar dat we daarvoor veiligheid in de plaats krijgen. Ik wil graag een tegengewicht bieden en een blog is daartoe een geschikt medium. Maar ik heb ook andere hobby's, hoor.